

Livet lär oss leva

”Aldrig barn, alltid barn” är titeln på boken som jag i många år sagt att jag ska skriva, men som aldrig kommer att bli skriven.

I den skulle jag berätta att jag blev vuxen tidigt. Alldeles för tidigt. Redan i tonåren var det klappat och klart. Redo för familj och barn. Arbete och pension. Lyckligtvis blev det inte så. Det skulle dröja några år.

Efter mina föräldrars skilsmässa bodde jag ensam med pappa i några år och fick ansvara för hushållet. När jag var 16 träffade han ”kvinnan i sitt liv” vilket passade mig utmärkt eftersom jag precis hade träffat min ”drömprins” som kunde flytta in när pappa flyttade ut. Alltså förlovade jag mig första gången när jag precis fyllt 17. Där-efter har jag följt min farfars goda råd; ”Förälska dig ofta, förlova dig ibland, men gift dig för bövelen så sällan du kan!”

I den här åldern visste man ju allt. Hur politikerna borde styra landet och hur ett arbete skulle skötas. I synnerhet chefsens! De vuxna var inskränkta och visste inte hur man skulle leva ett gott liv. Dessutom hade de korade idéer och framför allt, de var ju så tråkiga.

Efter några år när jag hade hunnit med att både sluta och börja igen på gymnasiet, jobbat och haft skivaffär, gick livet vidare utan pojkvän. Jag pluggade ekonomi på högskolan där det i sanningens namn ibland var mer fest än siffror. Min huvudlärare och jag kom bra överens. På torsdagsmorgnarna brukade han viska till mina klasskamrater att de inte fick vara

så högljudda – för Ingvor sover. Dessutom hette han Ågren! Bertil Ågren.

På den tiden var jag feminist och gick omkring med en t-shirt där det stod ”You need balls to conquer the world”.

Det var bara så att jag trodde att balls betydde stora bröst... Som tur var hade jag en annan t-shirt också där det stod ”Never underestimate the power of a woman”.

Sedan blev jag ”en kvinna i karriären”. Prestationsinriktad och mån om att leva upp till alla andras förväntningar. Då var 70-timmarsvecka en merit och kalendern styrde mitt liv. Tack och lov blev jag med barn efter några år i hetluften. Då blev det viktigt att både klara av mammarollen och behålla chefsjobbet, vilket är omöjligt. När jag blev med barn för tredje gången på fyra år fick jag sparken.

Det är faktiskt först nu, när jag fyllt 50, som jag mår riktigt bra och har en härlig balans i livet. De senaste tio åren har varit ljuvliga (för det mesta) och just nu skulle jag gärna ”stoppa tiden”. Tonåringar är inte alls jobbiga att umgås med, som många vill hävda. De är tvärtom härligt underbara och väl värda att lyssna till. Även om de ibland ”vet allt” och gärna talar om hur det ska vara. Men som nobelpristagaren Bertrand Russel så insiktsfullt uttryckte saken; Felet med världen är att de dumma är så tvärsäkra, och de kloka så fulla av tvivel.

Därmed inte sagt att jag tycker att de unga är dumma. De är bara unga. Och själv har jag aldrig varit barnsligare än nu. ●

November 2006

Ingvor, 3 år